

מקור המאמר בזהר פרשת אמור דף פ ע"א
סגולת לבנים צדיקים

תָּא חֲזוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נָשׁ קָאִים לְמִיהָךְ לְהֵהוּא
עֲלָמָא, וְהוּא בְּבִי מְרַעִיָּה, אֲתִיּוּן עָלֶיָּה ג'
שְׁלוּחִין, וְחָמֵי תַּמּוֹן, מַה דְּלֹא יְכִיל בַּר נָשׁ לְמַחְמֵי
כַּד אֵיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא. וְהֵהוּא יוֹמָא, יוֹמָא דְּדִינָא
עֲלָאָה הוּא, דְּמִלְכָּא בְּעֵי פְּקֻדוֹנָא דִּילִיָּה. וְכַפָּא
הֵהוּא בַּר נָשׁ, דְּפְקֻדוֹנִיָּה אֲתִיב לְמִלְכָּא כְּמַה
דְּאֲתִיָּהִיב לֵיהּ בְּגוּיָּה. אִי הֵהוּא פְּקֻדוֹנָא אֲתַטְּנָף
בְּטַנּוּפֵי גּוּפָא, מַה יִּימָא לְמֵאֲרֵי פְּקֻדוֹנָא.

זְקַף עֵינּוּי, וְחָמֵי לְמִלְאָךְ הַמּוֹת קָאִים קַמִּיָּה,
וְסִיפִיָּה שְׁלִיפָא בִּידֵיהּ, קַסְטֵר בְּקַטְרִין,
בְּקוּמְטָא דְּהֵהוּא בַּר נָשׁ. וְלִית לָהּ לְנַפְשָׁא קִשְׁיוּ
בְּכֹלָא, בְּפִרְיֵשוּ דִּילָהּ מִן גּוּפָא. וְבַר נָשׁ לָא מוֹת,
עַד דְּחָמֵי לְשְׁכִינְתָּא, וּמְגוֹ סְגִיאוֹת תִּיאוּבְתָא
דְּשְׁכִינְתָּא, גַּנְפָּא גַּנְפָּא נַפְקַת (דף פ"ח ע"ב) לְקַבְּלָא
לְשְׁכִינְתָּא.

בְּתַר דְּנַפְקָא, מָאן אֵיהִי גַּנְפָּא דְּאֲתַדְּבַק בָּהּ (ס"א
(וּתְתַקְבֵּל) וַיִּקְבֵּל בְּגוּפָא (ס"א בְּגוּיָּה) וְהָא אוּקְמוּיָה
לְהַנִּי מַלְי. בְּתַר דְּנַפְקָא גַּנְפָּא מִן גּוּפָא, וְאֲשַׁתְּאֵר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. אַחַר שְׁיַצְאָה הַנְּפֶשׁ מִן הַגּוּף וְנִשְׁאָר הַגּוּף

בֹּא רֵאָה, בְּשַׁעֲה שְׁבוֹן אָדָם
עוֹמֵד לְלַכְתָּ לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם
וְהוּא בְּבֵית חָלְיוֹ, בָּאִים עָלָיו
שְׁלֹשָׁה שְׁלוּחִים, וְרוֹאֵה שָׁם
מַה שְׁלֹא יְכִיל לְרֵאוֹת אָדָם
כְּשֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאוֹתוֹ
הַיּוֹם הוּא יוֹם הַדִּין הָעֲלִיוֹן,
שְׁמִבְקֵשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת פְּקֻדוֹנוֹ.
אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שְׁמִשִּׁיב לְמִלְכָּךְ
אֶת פְּקֻדוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׁנַתֵּן לוֹ
בְּתוֹכוֹ. אִם אוֹתוֹ הַפְּקֻדוֹן
הַתְּטַנֵּף בְּטַנּוּפֵי הַגּוּף, מַה
יֹאמֵר לְבַעַל הַפְּקֻדוֹן?

מֵרִים עֵינָיו, וְרוֹאֵה אֶת
מִלְאָךְ הַמּוֹת עוֹמֵד לְפָנָיו,
וְחָרְבוֹ שְׁלוּפָה בִּידוֹ, קוּשֵׁר
בְּקִשְׁרִים בְּמֵאָסֵר שֶׁל אוֹתוֹ
הָאִישׁ. וְאִין לְנַפְשָׁא קִשְׁיָה בְּכֹל
כְּפֻרְדָּתָהּ מִן הַגּוּף. וְאָדָם לֹא
מֵת עַד שֶׁרוֹאֵה אֶת הַשְּׁכִינָה,
וּמִתּוֹךְ גִּדְּל הַתְּשׁוּקָה
לְשְׁכִינָה, הַנְּפֶשׁ יוֹצֵאת לְקַבֵּל
אֶת הַשְּׁכִינָה.

אַחַר שְׁיַצְאָה, מִי הַנְּפֶשׁ
שְׁנַדְּבַקַת בָּהּ (וּתְתַקְבֵּל) וַיִּקְבֵּל
בְּגוּף (לְתוֹכָהּ)? וְהָרִי בְּאַרְנוֹ אֶת
בְּלִי רוּחַ, אָסוּר לְהִשְׁאִירוֹ בְּלִי

קְבוּרָה, שְׁפָתוֹב (דברים כא) לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַיּוֹם הַהוּא. מִשׁוּם שְׁמַת שִׁישְׁתָּהּ כ"ד שָׁעוֹת, שָׁהֶם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלִי קְבוּרָה, נוֹתֵן חֶלְשָׁה בְּאִיבְרֵי הַמְּרַכָּבָה, וּמַעֲכָב אֶת מַעֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְּהַעֲשׂוֹת, שְׁאִפְשָׁר שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר עָלָיו כְּדִי לְבַא בְּגִלְגּוּל אַחַר מִיד בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּפְטָר לְהִיטִיב לוֹ, וְכָל זֶמֶן שֶׁלֹּא נִקְבַר הַגּוֹף, הַנְּשָׁמָה לֹא נִכְנָסֶת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִכּוֹלָה לְהִיּוֹת בְּגוֹף אַחַר עַד שִׁיקְבַר הָרֵאשׁוֹן. וְזֶה דוֹמָה לְאָדָם שֶׁמָתָה אֲשֶׁתּוֹ, לֹא רְאוּי לוֹ לִשְׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת עַד שֶׁקּוֹבֵר אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וּמִשׁוּם כֵּן אִמְרָה תוֹרָה, לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ.

דָּבָר אַחֵר - כְּשֶׁנִּפְרְדֶת הַנְּשָׁמָה מִן הַגּוֹף וְרוּחָה לְלַכֵּת לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, לֹא תִפְנֵס לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם עַד שְׁנוֹתָנִים לָהּ גּוֹף אַחֵר מְאוּר, וְאַחֵר כֵּן יִכּוֹלָה לְהִפְנֵס. וּמֵאֲלֵיהֶו תִּדְעַ, שֶׁהִיוּ לוֹ שְׁנֵי גוּפִים, אֶחָד שָׁבוּ נִרְאָה

גּוּפָא בְּלֹא רוּחָא, אָסִיר לְמִשְׁבַּק לִיָּה בְּלֹא קְבוּרָתָא, דְּכִתְיִב, (דברים כא) לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַיּוֹם הַהוּא. בְּגִין דְּמִיתָא דִּישְׁתָּהּ כ"ד שָׁעוֹת, דְּאֵינוֹן יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלֹא קְבוּרָתָא, יְהִיב חֲלִישׁוֹתָא בְּשִׁיפּוּי דְרִתִּיכָא, וּמַעֲכָב עֲבִידָתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלַמְעַבְד דְּאִפְשָׁר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר עָלֵיהּ, בְּגִין לְמִיתִיָּה בְּגִלְגּוּלָא אַחֶרָא, מִיד בְּהַהוּא יוֹמָא דְאַתְפָּטָר, לְאוֹטְבָא לִיָּה. וְכָל זֶמֶן שֶׁלֹּא אֶתְקַבַּר גּוּפָא, נִשְׁמָתָא לֹא עֹלֶת קָמִי קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִכְלָא לְמַהֲוֵי בְּגוּפָא אַחֶרָא, בְּגִלְגּוּלָא תְּנִינָא, דְלֹא יְהִיבִין לְנִשְׁמָתָא גּוּפָא אַחֶרָא, עַד דִּיתְקַבַּר קְדָמָאָה. וְדֹא דְמִי לְבַר נֶשׁ דְּמִיתָת אֶתְתִּיָּה, לֹא אֶתְחִיזֵי לִיָּה, לְמִיסַב אֶתְתָּא אַחֶרָא, עַד דְּקַבֵּיר לְקְדָמִיתָא, וּבְגִין דָּא אִמְרָה אוֹרִייתָא, לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ.

דָּבָר אַחֵר, כִּד אֶתְפְּרָשָׁא נִשְׁמָתָא מִן גּוּפָא, וּבְעֵיָא לְמִיזַל לְהַהוּא עֲלָמָא, לֹא תִיעוּל לְהַהוּא עֲלָמָא, עַד דִּיהִבִין לָהּ גּוּפָא אַחֶרָא מִנְהוּרָא, וּלְבַתֵּר יִכְלָא לְמִיעֵל. וּמֵאֲלֵיהֶו תִּנְדַּע, דִּהוּוּ לִיָּה תִרִין גּוּפִין, חַד דְּבִיָּה אֶתְחִיזֵי לְתַתָּא לְבְנֵי נֶשָׁא, וְחַד דְּבִיָּה אֶתְחִיזֵי לְעֵילָא, בֵּין מְלָאכִין עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְכָל כְּפָה דְּגּוּפָא לֹא אֶתְקַבַּר, צְעָרָא הוּא לְנִשְׁמָתָא, וְרוּחַ מְסֻאָבָא אֲזַדְמֵן לְשִׁרְיָא עֲלוּי, וְלְמִסָּבָא לְהַהוּא גּוּפָא.

לְמַטָּה לְבְנֵי אָדָם, וְאַחַד שָׁבוּ נִרְאָה לְמַעְלָה בֵּין מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים. וְכָל עוֹד שֶׁהַגּוֹף לֹא נִקְבַר, זֶהוּ צְעָר לְנִשְׁמָה, וְרוּחַ טְמָאָה מְזַדְמֶנֶת לְשָׂרוֹת עָלָיו וְלְטִמָּא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף.

וּמְשׁוּם שְׂאוֹתָהּ רוּחַ הַטְּמֵאָה
מִזְדַּמְנֶת, לֹא צָרִיךְ לְאִישׁ
לְהֵלִין אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף לִילָה
אֶחָד, כִּי רוּחַ טְמֵאָה נִמְצָאת
בְּלִילָה וּמִשְׁתַּטַּחַת בְּכָל
הָאָרֶץ לְמִצָּא גּוֹף בְּלִי נֶפֶשׁ
לְטַמֵּא אוֹתָהּ, וְנִטְמָא יוֹתֵר,
וְעַל כֵּן הִזְהִיר אֶת הַכֹּהֲנִים
וְאָמַר, לִנְפֶשׁ לֹא יִטְמָא
בְּעַמּוּי. מְשׁוּם שֶׁהֵם קְדוּשִׁים,

וּבְגִין דִּיהוּא רוּחַ מְסֻאָבָא, אֲזִדְמֹן, לָא לְבַעֵי לִיָּה
לְאִינִישׁ, לְמִיבַת הֵהוּא גּוֹפָא לִילִיא חַד, בְּגִין
דְּרוּחַ מְסֻאָבָא אֲשַׁתְּכַח בְּלִילִיא, וְאֲשַׁתְּטַח בְּכָל
אֲרַעָא, לְאֲשַׁכַּח גּוֹפָא בְּלֹא נֶפֶשָׁא, לְסֻאָבָא לִיָּה,
וְאִסְתַּאב יַתִּיר, וְעַל דָּא אֲזַהֵר לְכַהֲנֵי וְאָמַר, לְנֶפֶשׁ
לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי, בְּגִין דְּאִינוּן קְדִישִׁין לָא יִשְׂרִי
עַלֵּיהוּ רוּחַ מְסֻאָבָא, וְלֹא יִסְתַּאבּוּן.

לֹא תִשָּׂרָה עֲלֵיהֶם רוּחַ טְמֵאָה, וְלֹא יִטְמָאוּ.

ספר אור הזהר (עמוד 254)

– פֶּרֶק ה –

הזהר תקון להשכינה ומקרב הגאולה

(א) למוד הזהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה

ורוח אלקים מרחפת על פני המים, מאי ורוח, אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתכחת בנייהו, והאי רוח אתעביד קלא, ויימא הכי אינון דמיכין דשינתא בחוריהו, סתימין עיינין אטימין דלבא, קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכוּן לבא בלא סכלתנו למנדע בה, ואיהו בניכוּ.

ורוא דמלה קול אומר קרא כו' וכל חסדו כציץ השדה (ישעיה מו), כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין, ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין כו', דאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה כו'.

(תקוני זהר תקון ל' דף ע"ג)

ואם תאמר בדורות אלו שאנו עוסקים בזהר מאי איכא למימר, ויש לומר, שהוא רבי שמעון בן יוחאי העיד בתקונים שהספר בעצמו יהיה נסתר עד דור האחרון דור המשיח, כי צריך גדול הוא עסק החכמה הזאת ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו לסמך אל זה בגלות, ולכן נתגלה הספר הזהר בדור הזה האחרון, לראות אם יעסקו בו באמתות לעשות סמך וסעד לשכינה.

(אור החמה לזהר דף ק"ה עמוד ב' בשם הרמ"ק)

מה שכתב שם בזהר (חלק ג' דף רפ"א). תפלה למשה הרעיא מהימנא, שקם ואשתטח קמי קודשא בריך הוא ובכה ואמר יהא רעוא כו', וזה דרכו להתפלל על ישראל שיתרצו מעשים ליחד השכינה להקל גזרת הגלות הקשה והגזרות המתחדשות אז על ישראל, וזה היה פונת רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בחבור זה, צריך גבוה לבטל הדינין, וכל דור ודור שחכמה זו מתגדלת ונוספת בהם, זוכים ליחד שכינה ולבטל הדינים והגזרות, וזו היתה תפלת משה רבינו עליו השלום.

(אור החמה לזהר חלק ג' דף רפ"א, בשם הרמ"ק)

וזהו עצמו היתה עקר פונת רבי שמעון בן יוחאי בחבור ספר הזהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחדה עם התפארת יחוד מועט על ידי חבור זה במה שהיה הוא עם חבריו עוסקים בסוד, שזה גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהינו או"ר, וגם על ידי חבור זה הוא בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד השם ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האמות הנקראים חיון, חיון בישיין